

IV. Potoček.

Na livadi je potoček
ustavil nogo mi hladan,
ves zamišljen v jutro zlato,
v cvetje ves zaverovan.

Pa me vpraša : „Popotnik mladi,
kaj takó si tožnih lic,
nič ni mar ti solnčnih žarkov,
in nič mar ti ni cvetic?“

Ej, potoček, ti si srečen,
v krilo mamično bežiš,
in zato tako brezskrbno
po livadicah drviš.

Tudi jaz bi s spevom jasnim
rad pozdravljal lepi dan,
da mi niso mamke dobre
zagrnil v grob hladan!

V. Na jezeru.

Plavaj, plavaj, barčica,
plavaj čez vodó!
Val se laska in ti pravljice
pravi sto in sto . . .

Ti pa ne veruj nikar,
zvabil bi te rad na dno!
Plavaj, plavaj barčica,
plavaj čez vodo!

To pa smeš verjeti mu,
tega ni legal:
da, kar jaz se vozim tu,
bol mi je pregnal.

VI. Pred križem.

Očetov gledal sem pokop,
in mamico mi vzel je grob,
le tebe, Križani, imam,
da oče dober si mi, znam.

Saj to mi mati pravila,
poprej ko me ostavila,
in rekla: „Z Bogom, dragi sin,
besedo sprejmi to v spomin:

Tam gori drug je oče tvoj,
ki vedno čuva nad teboj.
On bo te ljubil vekomaj,
in mene s tabo združil kdaj!“

* * *

VII. Moj pot.

Prijeten ni, nikar sladak
moj težki pot,
zašel sem večkrat, toda Bog,
On rešil me je zmot.

Zašel je pač, oj mamica,
že kod tvoj sin,
in padel je, a dvignil ga
na te predrag spomin.

Zdaj vem, zdaj vem, kam vèdi me
življenja tir:
Pri Bogu in pri mamici —
tam moj je večni mir.

I. Ivanov.

V sveti raj . . .

Oj, oblački so napredli
belo mrežico,
pa ovili z njo so našo
drobno Nežico.

Pa so jo odnesli tiho
gor v sveti raj,
z angelci v nebesih svetih
se zabava zdaj.

Z angelci goreče zame
prosi zdaj Boga,
o, da bi se v nebesih svetih
srečno kdaj sešla . . .

Semjonov.

